ప్రేమలేఖ

ఆ వేళ రెండో శనివారం...

ప్రభుత్వ కార్యాలయాలన్నింటికీ సెలవు. అయినా ఆ కార్యాలయం పనిచేస్తోంది. అందుకు కారణం రెండు రోజుల తర్వాత కలెక్టరు ఇన్‌స్పెక్షన్ ఉండటమే!

కొందరు క్లర్కులు పర్సనల్ రిజిష్టర్లని అప్టూడేట్ చేసుకుంటూంటే... కొందరు ఫైళ్ళకి పాత రేపర్లని తీసివేసి కొత్త రేపర్లని తొడిగి, దానిమీద నెంబర్లని అందంగారాసి ముస్తాబు చేస్తున్నారు. మరికొందరయితే అటెండర్లచేత డిస్పోజల్స్‌ని మంచి అట్టలు వేసి భద్రంగా కుట్టించేస్తున్నారు.

చాలా అవసరమైతే తప్ప ఒకరితో ఒకరు మాట్లాడుకోవడం లేదు వాళ్ళు.

దేశంలోని ప్రతి ఆఫీసూ, ప్రతిరోజూ ఇలాగే పనిచేస్తూ ఉంటే పెండింగ్ వర్కు మచ్చుకైనా కనిపించకపోగా, ఇంకా కొత్త వర్క్ ఎప్పుడొస్తుందా అని ఎదురుచూడాల్సి వస్తుందేమో క్లర్కులు.

శంకరరావు తన టేబుల్‌మీద దొంతరులుగా ఫైళ్లు పేర్చుకుని తన పర్సనల్ రిజిష్టరులో చర్యతీసుకోని ఒక ఫైలు కోసం ఆత్రంగా గాలిస్తున్నాడు. అప్పటికి ఒక పదిసార్లు ఆ ఫైళ్లు బీరువాలోకి, టేబుల్‌పైకి మళ్ళీ బీరువాలోకి, మళ్ళీ టేబుల్ పైకి ప్రయాణం చేశాయి. అయినా, తప్పిపోయిన ఫైలు జాడతెలియ రాలేదు. ఫైళ్లుంచిన ప్రతి పేడ్‌ని మళ్లీ నెమ్మదిగా ఒక్కొక్కదాన్నే జాగ్రత్తగా తిరగేసి చూస్తున్నాడు. ఇంట్లో నిత్యం కనిపించే ఎంతో విలువైన సామాను ఒకటి కనిపించకపోతే అంత ఆందోళన ఉండదు గానీ, ఏ మాత్రం ప్రాముఖ్యత లేని ఒక చిన్న ఫైలు కనిపించకపోతే గుమాస్తా ఆందోళన ఇంతా అంతా కాదు. అందులోనూ శంకర్రావులాంటి సిన్సియర్ సీనియర్ గుమాస్తాల కథ వేరే చెప్పనవసరం లేదు. అందుకే అతనికి అంత ఆందోళన మరి.

శంకరరావు వయసు ముప్పయ్యేళ్ళూ, అతని ప్రభుత్వ సర్వీసుకి పన్నెండేళ్లూను అంటే - తన పద్దెనిమిదో ఏటే ఉద్యోగంలో చేరేడన్నమాట. ఆ ఆఫీసులోని

సీనియర్ మోస్టు క్లర్కులలో శంకరరావు ఒకడు.

అతను బీరువా చూసి అందులో ఎన్ని ఫైళ్లుంటాయో లెక్కచెప్పగల నేర్పరి. తన బీరువాలోని అయిదువందల ఫైళ్ల నెంబర్లన్నీ అతనికి కంఠతావచ్చును. ఎంతటి క్లిష్టమైన రెఫరెన్సుకైనా అవలీలగా జవాబు రాసేయగల ధీరుడు శంకరరావు. ఇంకా చెప్పాల్సి వస్తే ఆ ఆఫీసులోని ఏ సీటులో పనైనా కళ్లు మూసుకుని అవలీలగా చేయగల ఘనుడు శంకరరావు.

"సార్! శంకరరావుగారు! ధర్మవరంది 111/88 నెంబరుఫైలు మీదేనా ... పొరపాటున నా ఫైళ్లలోకొచ్చింది" అడిగాడు రామమూర్తి.

శంకరరావు ప్రాణం లేచివచ్చింది. దిగ్గున తలెత్తి చూశాడు శంకరరావు... "యస్... యస్... రామ్మూర్తీ! మీ దగ్గరికెలా వచ్చిందండీ! రెండుగంటల సేపట్నించి వెతికిన ఫైలు వెతక్కుండా వెదుకుతున్నా... ఇదిగో ఓబిలేసూ... రామ్మూర్తి సార్ దగ్గర్నించీ ఆ ఫైలు తీసుకురావయ్యా!" అంటూ అటెండరు ఓబిలేసుకి పని పురమాయించాడు.

శంకరరావుకి ఫైలు దొరకడం గొప్ప ఆనందాన్నిచ్చింది...

"కాఫీ తాపాలండోయ్ శంకర్రావుగారూ! మీ ఫైలు దొరికినందుకు" అన్నాడు రామ్మూర్తి సోడాబుడ్డి కళ్ళద్దాల్లోంచి చూస్తూ.

"అలాగే – దాందేముంది గురూ... మధ్యాహ్నం భోంచేసి వచ్చాక తాగేద్దాం" అన్నాడు నవ్వుతూ శంకరరావు.

అటెండరు తెచ్చియిచ్చిన ఫైలుని ఆప్యాయంగా అందుకుని, దానిమీద వెంటనే చర్య తీసుకొనేందుకు తెల్లకాగితాన్ని తీసుకుని గబ గబ రాయసాగాడు.

"ఇదిగోసార్... మీ టపాలు... టపా గుమాస్తా ఇచ్చారు" అంటూ చిన్నసైజు ఉత్తరాల కట్టనొకదాన్ని ఓబిలేసు తెచ్చి టేబుల్ మీద వుంచాడు.

'ఈ పాడు టపా గుమస్తాగాడొకడు తన ప్రాణానికి చీటికీ మాటికీ 'ఇదో టపా' అంటూ పంపుతాడు– జిడ్డు వెధవ!' అని మనసులో గొణిగి–

"ఏమయ్యా రాజా... మళ్లీ యివ్వచ్చుగదా ఈ టపాల్ని దీన్ని పర్సనల్ రిజిష్టరులో ఎంటర్ చేసుకోవడం ఇప్పుడు అయ్యేపనేనా... అందులోనూ అన్నిటికీ నెంబర్లు ఇచ్చావు"

"అది నిన్నటి టపాలు సార్... నేను నిన్న సెలవు పెట్టానుగా అందుకే ఇవ్వాళ ఇచ్చాను" అన్నాడు రాజా.

"సర్లే సర్లే" అంటూనే ఒక్కో ఉత్తరాన్నీ తీసి దాని సబ్జెక్టుమాత్రం చదివి పక్కన పెడుతున్నాడు. సబ్జెక్టులో అతి ముఖ్యం అనిపించినదాన్ని ఉత్తరమంతా పూర్తిగా చదివేసి దానిసారమంతా పిండుకున్నట్లు తల ఆడిస్తున్నాడు శంకరరావు.

"సార్...మీకో లెటర్ వచ్చింది..." అంటూ వచ్చాడు అటెండరు ఆంజనేయులు.

"తీసుకోనయ్యా... దాన్ని సోమవారం తీసుకురా" అంటూ తల ఎత్తకుండానే అన్నాడు శంకరరావు.

"ఇది మీ పర్సనల్ లెటర్ సార్... ఆఫీసుది కాదు" అన్నాడు ఆంజనేయులు.

"అలాగా... అయితే ఇలా ఇయ్యి"

ఆ కవర్ని అందుకుని చూశాడు. అది సాక్షాత్తూ తన ప్రియమైన భార్య ప్రమీల రాసిన ఉత్తరం.!

నూటికి నూరుపైసల నిజమైన క్లర్కు తన పర్సనల్ లెటర్స్‌కి ఎంత విలువ యిస్తాడో శంకరరావు. కూడా అంతే ఇస్తాడు.

అవును... అందుకే ఆ కవరు ఆఫీసు టపాల కిందికి వెళ్లిపోయింది.

తన పర్సనల్ రిజిష్టర్లో ఆ టపాలన్నంతా నమోదు చేసుకున్నాక అడుగున పెట్టిన భార్య ఉత్తరం కనిపించింది.

'ఏమనిషో... ఊరికి వెళ్లిన పదిరోజులకి ఉత్తరం రాస్తుంది. అసలు మొగుడనేవాడు ఒకడు ఈ దిక్కుమాలిన ఊళ్ళో, మరీ దిక్కుమాలిన ఈ ఆఫీసులో గాడిద చాకిరీ చేస్తూ తన ఉత్తరం కోసం ఆందోళన పడిపోతాడన్న ఇంగితం కూడా లేదు' అని మనసులోనే గొణుక్కొంటూ కవర్ని చించి చదవనారంభించాడు శంకరరావు.

"ప్రియమైన శ్రీవారికి"

అని చదివి– 'ఛ... ఈ మనిషికి బుద్ధిలేదు. సంబోధన తర్వాత 'సబ్జెక్టు' అని రాసి అందులో ఉత్తరంలోని విషయమంతా సంక్షిప్తంగా రాయొచ్చు కదా – మూడు ముక్కల్లో...ఉత్తరం రాసే విధానమే తేలీదు. ఎప్పుడు నేర్చుకుంటుందో...' అనుకుని మళ్లీ చదవడం మొదలుపెట్టాడు.

"ప్రేమతో ఆత్మీయతానురాగాలతో మీ శ్రీమతి ప్రమీలాదేవి రాయు ఉత్తరం...

ఈరోజు నాఉత్తరం చూసిందాకా మీకో పెళ్లామున్నట్టూ, దానికిద్దరు పిల్లలున్నట్టూ– అది మీరాక కోసం ఎదురుచూసీ చూసీ కన్నుల్లో కాయలు కాయించుకుంటున్నట్టూ జ్ఞాపకముండదనుకుంటా... ఉండదు. ఉండదుగాక ఉండదు. ఎందుకుంటుందీ? పెళ్లయిన ఈ ఐదేళ్లలో నేను పుట్టింటికి వచ్చాక ఎప్పుడైనా పిలుచుకొని వెళ్లారా? ఎప్పుడూ ఏవో కుంటిసాకులు చెప్పడమే-- లీవు లేదనీ, నెలాఖరనీ... జమా బందనీ... ఆఫీసు ఇన్‌స్పెక్షననీ, అదనీ, ఇదనీ... నిజంగా మనసంటూ వుంటే మార్గముండదా శ్రీవారూ!

ఏ ముచ్చటయినా ఎప్పుడు తీరింది గనుక–ఇంతెందుకూ ఏరోజైనా జాలీగా అలా మీతో పాటూ బజార్లోకి వాకింగ్‌కి వెళ్ళి ఎరుగుదునా! ఎప్పుడూ మీకు ఆఫీసు వర్కు తప్పితే మరొకటి పట్టదుకదా!

నాకు అపుడపుడు అనాలనిపిస్తుంటుంది–

"నన్ను మనిషిలా చూడకండి చక్కటి 'అర్జెంటు ఫైలు' లా చూడండి చాలు" అని. వచ్చే జన్మంటూ వుంటే – ఆ జన్మలో కూడా మీరు గుమస్తాగా వుంటే ; నేను ఫైలునై పుడతా ... కాదుకాదు ... శాశ్వత పెండింగ్ ఫైలునై పుడతా–

బోరు కొడుతోందా శ్రీవారూ!

ఏ ఉద్యోగయినా తన ఉద్యోగాన్ని ప్రేమించాలిసిందే-అది దేశ శ్రేయస్సుకు మంచిదే-అయితే మీరు ప్రేమించరు, కాపురం చేస్తారు - అక్కడే వస్తుంది చిక్కంతాను.

ఇవన్నీ హాస్యానికన్నవేలే - కోపగించుకోకండి. నా బెంగల్లా మీరు వేళకింత తింటున్నారోలేదోననీ, ఫైళ్లని ఇంటికి తెచ్చుకొని రాత్రంతా నిద్రమానుకుని తృప్తిగా రాసుకుంటారేమోననీ.

మీకు ఉత్తరం రాస్తుంటే మా అన్నయ్య జోకేశాడు మార్జిన్‌లో ఆకుపచ్చటి ఇంకుతో "అర్జెంటు పుటప్ టుడే" అని రాయమని.

అయినా నేనెందుకు రాయడం లేదు - ఎందుకో తెలుసా? అలా రాసిన వాటిని మరింత అశ్రద్ధ చేయడం సగటు గుమస్తాకు అలవాటని, సి.టి.ఓ ఆఫీసులో పని చేస్తోన్న మా ఫ్రెండు శాంతి చెప్పింది జ్ఞాపకానికొచ్చి మానుకున్నాను.

పాపా, బాబూ బావున్నారు. నాన్న కావాలంటూ ఉన్నాడు బాబు.

మీరు రాకపోతేమానె వెంటనే ఉత్తరమైనా రాయండి! రాయకపోయారో అక్కడికొచ్చాక 'మౌన పోరాటం' చేస్తాను - అంటే మాట్లాడకుండా సాధిస్తాను - అర్థమయిందా? ఉంటాను - మీ ఉత్తరం కోసం నిరీక్షిస్తూ...

మీ అర్ధాంగి ప్రమీల

ఉత్తరాన్ని సాంతం చదివాక ఓ చిన్న నవ్వు నొకదాన్ని పెదాలతో వెలిగించాడు శంకరరావు.

'ఆఫీసు ఇన్‌స్పెక్షన్ ఉన్నందువల్ల రాలేను' అని ఊరికెళ్ళేటప్పుడే ప్రమీలతో చెప్పాడు శంకరరావు. అయినా 'ప్రమీల ఎదురు చూస్తోందంటే...' శంకరరావు గుండెకు తడి అయింది. ఎంత ప్రేమ ఉంటే అలా ఎదురు చూస్తుంది!

ప్రమీల ఉత్తరం చూసినప్పుడల్లా అతనికి ఒకటనిపిస్తుంది - ఆమె ఎప్పటికయినా మంచి రచయిత్రి అవుతుందని మనిషే వచ్చి ఎదురుగా కూచొని మాట్లాడుతున్నట్టు రాయడం ఎలా సాధ్యమవుతుందో - తనకయితే అర్థమేకాదు.

* * *

ఇంటికొచ్చాక జేబులో ఉన్న ఉత్తరాన్ని మరోమారు చదువుకుని తన భార్య ఉత్తరాల కలెక్షన్ ఫైల్లో పొందుపరిచాడు శంకరరావు.

ఆ రాత్రే ఉత్తరం రాసేయాలనిపిస్తోందతనికి, ఒకవేళ రాయకపోతే 'మౌనపోరాటం' చేస్తానన్న భార్య బెదిరింపు అదురు పుట్టిస్తోంది మరి.

తను పుట్టి బుద్దెరిగిన నాటినుంచి ఏ ఐదారుసార్లో ఉత్తరాలు రాశాడు. అదయినా చదువుకొనే రోజుల్లో పరీక్షాపత్రాల్లోని ప్రశ్నలకి జవాబులుగా మాత్రమే. ఇక ఉద్యోగంలో చేరాక మాత్రం రోజుకో ఇరవై ఉత్తరాలు రాస్తున్నాడు. అవన్నీ అఫిషియల్ ఉత్తరాలాయె.

అయితే అవన్నీ వేరు-

పెళ్లానికి ప్రేమలేఖ రాయడం వేరు-

ప్రేమలేఖని ఎలా రాయడం?

పెళ్లయిన ఈ ఐదేళ్లలో రెండు పంక్తులున్న కార్డు ముక్కని ఒక్కసారైనా రాసి ఎరగడాయె!

రాత్రి భోజనం చేసి వచ్చాక ఉత్తరం రాసే కార్యక్రమానికి పూనుకున్నాడు శంకరరావు.

'ప్రియమైన భార్యామణికి అని ప్రారంభించి, ఆలోచనలో పడిపోయాడు. అసలు భార్యని ఏమని సంబోధిస్తారో... అసలు 'భార్యామణి' అంటారో, 'భార్యా మాణిక్యం' అంటారో, లేకపోతే 'భార్యారత్నం' అంటారో, తెలీని సందిగ్ధంలో పడిపోయాడు కాసేపు– శంకరరావు.

సరేలేద్దూ 'మణి' అన్నదే ముద్దుగావుంది అలానే వుండనీ– ఇంతకుముందు ఎవరూ వాడకుంటేనేంగాక తనే వాడతాడంతే...! అనుకుని మళ్ళీ ప్రారంభించాడు. కానీ ఉత్తరం సాగలేదు.

'ఉత్తరాల ఫైలు దగ్గరుంచుకొని రాయాల్సిందే లేకుంటే రాయడం ఎలా వీలవుతుంది?' అనుకుని చకచక అల్మారా దగ్గర కెళ్ళి ఫైలు తెచ్చుకుని పక్కనే ఉంచుకుని రాయబోయాడు.

అయినా సాగలేదు – తెలుగుకు ఏం తెగులొచ్చిందో కాని మంచి వాక్యాలు పడటంలేదు.

మామూలుగా శంకరరావు ఆఫీసు లెటర్ ఏదయినా రాయాలనుకుంటే తెలుగులో ఆలోచించి ఇంగ్లీషులో రాస్తాడు.

ఈ మధ్య తెలుగు అధికారభాషా సంఘం వాళ్ళు తెలుగును కార్యాలయభాషగా వాడి తీరాలన్న ఉత్తర్వులకు కట్టుబడి తెలుగులో ఆలోచించి ఇంగ్లీషులో రాసి మళ్లీ దాన్ని తెలుగులోకి అనువదిస్తున్నాడు. ఇదీ అలా రాస్తేనో!...అబ్బ! బ్రహ్మాండమైన ఐడియా అనిపించింది శంకరరావుకి.

ఒక అర్ధగంట కల్లా ఇంగ్లీషులో రాయడం– తెలుగులోకి అనువదించడం పూర్తయింది. ఒక్కసారి ఉత్తరాన్ని మొత్తంగా చదివి తన ఆంగ్లాంధ్ర భాషా పాండిత్యానికి తనే మురిసిపోయాడు శంకరరావు.

మరుసటిరోజు ఉదయమే పోస్టు చేశాడా ఉత్తరాన్ని.

* * *

"అమ్మా ప్రమీలా! మీ ఆయన దగ్గర్నించి ఉత్తరమొచ్చిందే!" అంటున్న తల్లి కేకలు వినబడి దొడ్డివాకిట్లో చీర ఉతుకుతున్నదల్లా టక్కున లేచి సబ్బుచేతిని కొంగుకు తుడుచుకుంటూ వేగంగా వరండాలోకి వచ్చేసింది ప్రమీల. భర్త దగ్గరనుంచి ఉత్తరం రావడం నమ్మశక్యం కాకుండా వుందామెకు.

పట్టరాని ఆనందంతో, వణుకుతున్న చేత్తో అందుకుని ముసిముసి నవ్వుల్ని పెదాల్లో బిగించి కవర్ని చించింది ప్రమీల. మెల్లగా కవరులోంచి ఉత్తరం తీసి చదవసాగింది.

ఎంత ఆనందంతో, ఉత్సాహంతో చదవడం ప్రారంభించిందో అంత నీరుగారిపోయింది. ఆ ఉత్తరం రాసే పద్ధతి, అందులోని వాక్యాలూ, పదాలు అలా వున్నాయి

మరి. అసలు అందులో ఏం రాసి వుందో సరిగ్గా బోధపడటంలేదు ఆవిడకి.

రెండుసార్లు చదివింది ... ఊహూఁ

మూడుసార్లు... ఊహూఁ

నాలుగుసార్లు....ఊహూఁ

పన్నెండోసారి చదివింది...

ఏమీ అర్థం కాలేదు.

"ఏం రాశాడమ్మా అల్లుడు?" అడిగింది తల్లి.

"ఏమోనమ్మా... అదే నాకూ అర్థంకావటంలేదు... ఏంరాశారో... అసలెందుకిలా రాశారో ఏమిటో..." అంది అయోమయంగా ప్రమీల.

మొగుడు రాసిందాన్ని అర్థంచేసుకోలేకపోతే ఎలాగే పిచ్చిమొద్దూ!" అంటూ నవ్వుతూ ఇంట్లోకి వెళ్ళిపోయింది తల్లి.

'ప్రియమైన భార్యామణికి' అన్నదొక్కటే ఆ ఉత్తరంలో ఆమెకి స్పష్టంగా అర్థ మవుతున్నది. తక్కినదాంట్లో తను గర్భిణీ అయినందువల్ల జాగ్రత్తగా వుండమని సూచనలున్నాయి. తను ఇప్పుడు ఉట్టి మనిషని ఆయనికి మాత్రం తెలియదా? మరెందుకు అలా రాశాడు చెప్మా!... ఉన్నట్టుండి ప్రమీల తలలో అనుమానపు రేఖ తళుక్కుమని మెరిసింది.

కొంప దీసి ఆయనకి 'మణి' అనే మరోభార్య లేదు కదా! అలా అనుకుంటూనే ప్రమీల కళ్లలో నీళ్ళు తిరిగాయి.

"అమ్మా! కొంప మునిగిందే... నా కొంప నిలువునా మునిగిపోయిందే...

అమ్మా!..." అంటూ అప్రయత్నంగా కేకలు పెట్టింది ప్రమీల.

"ఏంటమ్మా... ఏమయిందే!" అంటూ వణుకుతున్న గొంతుతో ఉరుకుల పరుగులతో కంగారుగా వచ్చింది తల్లి.

"ఏమని చెప్పనే అమ్మా!...ఆయనకి ఎవరో 'మణి' అనే భార్య కూడా వున్నట్టుందే! అది ఇప్పుడు గర్భిణీ కూడా అయినట్టుంది – పొరపాటున నాకు ఈ ఉత్తరం పోస్టు చేసి, ఆ 'మణి' కి నాకు రాసిన ఉత్తరం పోస్టుచేసి ఉంటాడమ్మా... ఎంత పనయిందో చూడమ్మా!!!" అంటూ ప్రమీల ఏడుపు కంఠంతో చెబుతూ ఉంటే కూతుర్ని ఎలా ఓదార్చాలో తెలీక నిశ్చేష్టురాలై అలా శిలా ప్రతిమవలే చూస్తూ ఉండిపోయింది వాళ్లమ్మ.

అందాక వరండాలోనే ఆడుతున్న పిల్లలు తమ తల్లికేదో అపాయం జరిగినట్టు అనిపించి ప్రమీల దగ్గరికి చేరి ఏడుపు మొహాలు పెట్టారు.

"ఈ మగజాతిని నమ్మడానికి లేదేతల్లీ! అందుకేనే అమ్మా మొగుణ్ణి ఎప్పుడూ ఓ కంట కనిపెడుతూ ఉండాలి" అంది ప్రమీల తల్లి– పసిదాన్ని తన చంకలోకి వేసుకుంటూ.

"ఆఫీసులో ఆయన చాలా పనుందంటూ రాత్రి ఏ తొమ్మిదింటికో, పదింటికో

ఇంటికి వస్తే నిజమేనేమో అన్ని ఫైళ్ళు రాస్తున్నారేమో అనుకున్నానే... తీరా ఆయన నిర్వాకం ఇదన్న విషయాన్ని పసికట్టలేక పోయానమ్మా!!" అంటూ రాగాలు తీసి ఏడుపు మొదలుపెట్టింది ప్రమీల.

* * *

సాయంత్రం ప్రమీల అన్నయ్య గురునాథం ఇంటికి రాగానే జరిగిన విషయమంతా చెప్పేశారు తల్లీకూతుళ్లిద్దరూ.

ఉత్తరం తీసి చూపింది ప్రమీల–

గురునాథం ఓ గంటసేపు ఆ ఉత్తరంతో కుస్తీపట్టాడు. తర్వాత నడినెత్తిని గీరుకుని ఆలోచించాడు. చెంపల్నీ గడ్డాన్నీ ఏకకాలంలో నొక్కుకుని మరీ ఆలోచించాడు. కింద పెదవిని ముందరిపళ్లతో కాసేపు, వేళ్లతో కాసేపు నలిపి, పిండి పిండి మరీ ఆలోచించాడు...

అప్పుడు అతని ముఖ కవళికల్లో మార్పు చోటుచేసుకుంది.

అతని పెదవులలో కదలికలొచ్చాయి.

ముందు అవి ముసి ముసి నవ్వులయ్యాయి.

మరింత విచ్చుకొని చిరునవ్వులయ్యాయి ఆ తర్వాత శబ్దతరంగాలతో గలగల నవ్వులయ్యాయి.

గురునాథం గలగల నవ్వులను చూసి బాగా కోపం వచ్చేసింది ప్రమీలకు-- "ఎందుకన్నయ్యా! అలా నవ్వుతావు? నా కాపురం బుగ్గి పాలయిపోతుంటేనూ!" అంది.

"నీ తలకాయ్! బుగ్గిపాలు లేదూ, గిగ్గిపాలు లేదు... పాడు ఆలోచనలతో నీ బుర్ర పాడుచేసుకోకు... సగటు ఎన్.జి.ఓ. కి ఇద్దరు భార్యల్ని చేసుకునే తీరికా, కోరిక కూడానా ప్రమీలా?!? చూడమ్మా! ఉత్తరం చదువుతాను--

"ప్రియమైన భార్యామణికి,

విషయం :

ఇల్లు–వాకిలి–గర్భిణీస్త్రీల

సూచనలు–నా ఆరోగ్యం – నీ క్షేమం

హోటలు భోజనం – నీకొరకు

నిరీక్షణ–అందరిక్షేమాలు అడుగుట–గురించి.

నిర్దేశము : నీ ఉత్తరం నెంబరు : లేదు, తేది : లేదు

పైన కనబరచిన నిర్దేశమును గమనించునది. మునుపు ఊరికి వెళ్ళెదనంటూ మారాముచేసి వెళ్ళిన తర్వాత తొందరగా వచ్చెదనని ఉత్తరమును రాసి రాకపోయితివి. ఇది నీకు తగదు. ఈ మారు అటుల చేయకూడదు. అటులచేసిన తదుపరి చర్య తీవ్రముగా నుండగలదని ఇందుమూలముగా నీకు తెల్పడమైనది. నేను ఆరోగ్యముగా నుంటిని. నీ ఆరోగ్యమును, క్షేమమును సదా నేను కోరువాడను.

నీవు గర్భిణీ స్త్రీవి గనుక, ఇప్పుడు నవమాసములు నిండుచున్నవి గనుక

బహుజాగ్రత్త వహించమని నిన్ను కోరడమైనది. ఎక్కువ బరువును మోయవలదు. ప్రతిదినము సాయంత్రం వాహ్యాళికి వెళ్ళిరమ్మని ఎన్నిమార్లో చెప్పి యుంటిని అది నీకు గుర్తువుండే వుండును. అయినను మరొక్కమారు తెలిపెదను.

ప్రస్తుతము నేను హోటలు అహారమునే భుజించుచున్నవాడను. అందులకే నీకొరకు సదా నిరీక్షించుచుంటిని. అయినను ఏమి లాభము? నీవు పురుడు పోసుకొనువరకూ రావు గదా! కానిమ్ము... పురుడు పోసుకొనగానే లేఖ వ్రాయునది. అందరి క్షేమములు కాంక్షించువాడను.

ఇట్లు
నీ
విశ్వాసపాత్రుడు
నీ పతి
శంకరరావు"

"చూశావా ప్రమీలా! బావగారు అక్షరాలా నీకు రాసిన ప్రేమలేఖే నమ్మా ఇది"

"అదెలాగన్నయ్యా! నేనేం గర్భవతినా?" అడిగింది ప్రమీల.

"ఆవేశపడకమ్మా నిదానంగా అర్థంచేసుకో ఈ ఉత్తరాన్ని... నేనూ ఓ సగటు గుమస్తాగాణ్ణే కాబట్టి మీవారి పరిస్థితినీ, ఈ లేఖనీ అర్థంచేసుకున్నా... మొన్న నువ్వు బావగారికి రాసిన ఉత్తరం చదువుతూనే--- తప్పకుండా ఈసారి ఉత్తరం రాసి తీరాలన్న సత్సంకల్పంతోనూ! ఉబలాటంతోనూ ఈ ఉత్తరం రాశాడు పాపం! అయితే గుమాస్తాకు సుగుణం ఒకటుందమ్మా-- అదేమిటంటే... ఏరోజు వచ్చిన ఉత్తరానికి ఆరోజు జవాబురాయకపోవడం... అందువలన...

ఇన్నేళ్ళ ఉద్యోగపుటలవాటుతో ఇంతకుమునుపు నువ్వు రాసిన ఉత్తరానికి- అంటే... నువ్వు గర్భిణీగా వున్నప్పుడు రాసిన ఉత్తరానికి సమాధానం ఇప్పుడు రాశాడన్నమాట. మరి ఆ లెక్కన మొన్న నువ్వు రాసిన ఉత్తరానికి జవాబు ఎన్నేళ్ళకొస్తుందో ఊహించుకోమ్మా! ఊహించుకో!"

అంటూ నవ్వుతోన్న గురునాథాన్ని చూసి--

"అమ్మయ్యో! బతికించావన్నయ్యా... పాపం బంగారంలాంటి వారిమీద..." అంటూ సిగ్గుపడిపోయింది ప్రమీల.

(విపుల, మార్చి '89)